

Косткіна Ю. О.,
аспірант кафедри правосуддя
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ВЗАЄМОДІЯ ВИЩОЇ РАДИ ПРАВОСУДДЯ З ОРГАНАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ, ОРГАНАМИ СУДДІВСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ ПРАВА

Статтю присвячено дослідженню особливостей взаємодії Вищої ради правосуддя з органами державної влади, органами суддівського самоврядування та іншими суб'єктами права. Автором виведено дві класифікації подібної взаємодії за різними критеріями.

Ключові слова: Вища рада правосуддя; Вища рада юстиції; взаємодія; органи державної влади; органи суддівського самоврядування.

Статья посвящена исследованию особенностей взаимодействия Высшего совета правосудия с органами государственной власти, органами судейского самоуправления и другими субъектами права. Автором выведено две классификации подобного взаимодействия по различным критериям.

Ключевые слова: Высший совет правосудия; Высший совет юстиции; взаимодействие; органы государственной власти; органы судейского самоуправления.

Відповідно до приписів ст. 131 чинної Конституції України [1] на Вищу раду правосуддя (далі – ВРП) покладено виконання низки повноважень, у тому числі щодо забезпечення незалежності суддів. На думку експерта Ради Європи Герхарда Райснера, метою діяльності ВРП є забезпечення незалежності судової системи та рівновага гілок влади [2]. Зазначені положення свідчать про особливе призначення Вищої ради правосуддя в системі стримувань і противаг.

Варто зазначити, що ВРП у своїй діяльності є незалежним та автоном-

ним органом, проте не є ізольованим від інших органів влади, навпаки, тісно співпрацює та взаємодіє з державними органами, органами суддівського самоврядування, їх посадовими особами, міжнародними організаціями тощо. Потреба існування такої взаємодії пов'язується з необхідністю не лише запобігти надмірній концентрації влади, а й забезпечити стабільність і сталість діяльності державних інститутів, слугувати кращій їх організації та злагодженості діяльності, подоланню можливого протистояння всередині державного механізму. Тому важливо дослідити питання взаємодії

ВРП з іншими суб'єктами права з тим, щоб з'ясувати чи належним чином розмежовані їх повноваження та, чи буде існувати ризик втручання в діяльність ВРП з боку інших органів влади.

У науковій літературі дослідженню питання взаємодії Вищої ради юстиції (далі – ВРЮ) з іншими суб'єктами права присвячено праці О. В. Білової, А. З. Георгіци, О. В. Гончаренка, О. М. Іванець, Р. В. Ігоніна, С. В. Ківалова, В. М. Колесниченко, В. М. Лаговського, С. Р. Леськів, І. В. Назарова, М. А. Погорецького, О. І. Потилчака, С. В. Прилуцького та багатьох інших вітчизняних учених. Водночас, з урахуванням останніх змін, внесених до Конституції України, щодо створення нового органу – ВРП з якісно новими повноваженнями у сфері судової влади, питання його взаємодії з іншими органами влади є недослідженими, що викликає необхідність їх вивчення.

З огляду на вищенаведене метою даної статті є дослідження питання взаємодії ВРП з іншими суб'єктами права згідно з положеннями чинного законодавства України.

Відповідно до правової позиції Конституційного Суду України, викладеної у Рішенні від 01 квітня 2008 р. № 4-рп/2008, саме функціональна значеність кожного з державних органів передбачає не тільки розмежування їх повноважень, а й їх взаємодію, систему взаємних стримувань і противаг, які мають на меті забезпечення їх співробітництва як єдиної державної влади. Принцип поділу державної влади набуває сенсу лише за тієї умови, коли всі органи державної влади діють у межах єдиного правового поля [3].

Виходячи з результатів проведеного аналізу положень чинного законодавства України, можемо зробити висновок, що дослідження питання взаємодії ВРП з іншими суб'єктами права можна здійснювати за різними критеріями. Перш за все, залежно від суб'єкта взаємодії можна виділити наступну класифікацію взаємодії: 1) з органами державної влади

та їх посадовими особами; 2) з органами місцевого самоврядування та їх посадовими особами; 3) з органами суддівського самоврядування; 4) з іншими органами та установами в системі правосуддя України; 5) з фізичними особами та підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності; 6) з міжнародними організаціями.

Окрім вищевикладеної класифікації, дослідження питання взаємодії ВРП з іншими суб'єктами права можна проводити залежно від функціонального призначення: організаційно-правове забезпечення діяльності ВРП; кадрове забезпечення судів; профілактичне забезпечення; інформаційне забезпечення; нормативне забезпечення; фінансове забезпечення; міжнародне співробітництво.

У подальшому розглядати питання взаємодії ВРП з іншими суб'єктами права ми будемо саме в межах останньої класифікації.

Вивчення нормативних положень Конституції України, Законів України «Про судоустрій і статус суддів», «Про Вищу раду юстиції», «Про Вищу раду правосуддя» дає змогу виокремити суб'єктів, з якими взаємодіє ВРП щодо її організаційно-правового забезпечення. Зокрема, в процесі її формування беруть участь Верховна Рада України, Президент України, органи прокуратури, органи суддівського самоврядування (стаття 131 Конституції України [1], стаття 5 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» [4]). Варто зазначити, що кількісне співвідношення членів ВРП, які обираються (призначаються) вищезазначеними суб'єктами, змінилось у порівнянні з попередньою редакцією даної статті (стаття 131 Конституції України в редакції від 02.03.2014 р. [1]).

Зазначені зміни, які були внесені до статті 131 Конституції України [1] у процесі проведення судової реформи 2016 року, оцінюються позитивно як вітчизняними науковцями, так і міжнародними експертами, адже передбачений законодавством склад ВРП забезпечує

наявність більшості суддів, які обираються своїми колегами, обмежує вплив інших гілок влади на новостворюваний орган та забезпечує його від надмірного впливу й втручання в діяльність з боку інших органів влади. Разом з тим наявність подібної системи формування складу ВРП різними суб'єктами гарантує необхідний рівень взаємодії гілок влади із судовою, що забезпечує місце ВРП у системі стримувань і противаг.

При реалізації повноважень щодо кадрового забезпечення судів ВРП співпрацює в основному з Вищою кваліфікаційною комісією суддів України (далі – ВККСУ) та Президентом України. Так, у процесі реалізації повноважень з формування суддівського корпусу ВРП взаємодіє з ВККСУ. Відповідно до статті 70 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [5] всю процедуру добору заміщення вакантної посади судді здійснює ВККСУ та за результатами проведеного конкурсу вносить рекомендації ВРП щодо призначення кандидата на посаду судді, які в подальшому розглядаються останньою. Варто зазначити, що подібне формулювання законодавчих положень дає змогу дійти висновку про те, що кандидатуру особи, яка пройшла всі етапи конкурсного відбору на заміщення вакантної посади судді, може бути і не затверджено, адже остаточне рішення щодо призначення конкретної особи на посаду судді приймається ВРП.

Такі міркування знайшли відображення у Законі України «Про Вищу раду правосуддя» (частини перша та третя статті 37) [4].

Реалізуючи повноваження щодо призначення судді на посаду, ВРП взаємодіє з Президентом України. В аспекті цього варто зазначити, що порядок призначення судді на посаду був незмінним багато років і передбачав, що перше призначення на посаду професійного судді строком на п'ять років здійснюється Президентом України на підставі рекомендації відповідної кваліфікаційної комісії суддів за поданням ВРЮ (частина перша стат-

ті 61 Закону України «Про судоустрій України» (від 07.02.2002 р.) [6], стаття 66 Закону України «Про судоустрій і статус суддів України» (від 07.07.2010 р.) [7].

Схожа процедура призначення судді залишилась і сьогодні, з однією лише ремаркою, що із внесенням змін до Основного Закону та прийняттям нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (у редакції від 02.06.2016 р.) [5] судді призначаються на посади відразу безстроково. Так, особа може бути призначена на посаду судді за рекомендацією ВККСУ та за умови ухвалення ВРП подання про призначення судді на посаду, яке направляється Президенту України для підписання відповідного указу (стаття 70 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р.) [5].

Детально процедура призначення на посаду судді виписана у частині першій статті 80 Закону України «Про судоустрій і статус суддів України» від 02.06.2016 р. [5]. Зокрема, Президент України видає указ про призначення судді не пізніше тридцяти днів із дня отримання відповідного подання ВРП. В аспекті зазначеного, нами позитивно оцінюється формулювання відповідних нормативних приписів щодо порядку призначення суддів на посади як імперативних норм, адже видання указу про призначення судді на посаду є фактично обов'язком, а не правом Президента України, що слугує певним запобіжним заходом щодо втручання з боку глави держави у діяльність судової гілки влади при формуванні професійного корпусу суддів, та виступає однією із гарантій незалежності судової гілки влади від інших державних органів та посадових осіб.

З цього приводу Венеціанська комісія у своєму остаточному Висновку CDL-AD(2015)027 «Щодо проекту змін до Конституції України в частині правосуддя» звернула увагу на те, що у процесі призначення суддів «Президент України все ще відіграє церемоніальну роль: він призначає кандидатів, поданих ВРП, пропозиції якої будуть обов'язковими

для Президента» [8].

Разом з тим Венеціанська Комісія акцентувала увагу на необхідності «регламентувати можливі затримки чи «глухі кути» у призначенні суддів Президентом України» [8]. Незважаючи на це, на законодавчому рівні не визначено наслідків ухилення Президента України від видання відповідного указу протягом встановленого законодавством України 30-денного терміну, не встановлено жодних санкцій за невиконання свого обов'язку. Тому, у випадку зловживання з боку глави держави процес призначення судді на посаду може затягуватись, що негативно позначатиметься на діяльності судової гілки влади. Відтак, необхідно розробити механізм реагування у випадку, якщо глава держави не підписав відповідний указ про призначення кандидата на посаду судді.

На нашу думку, задля вирішення зазначеної проблеми та попередження зловживань з боку глави держави наданими йому повноваженнями, варто встановити правило про те, що у випадку, якщо протягом встановленого законодавством України терміна, Президент України не видав указу про призначення судді, ВРП протягом п'яти робочих днів приймає рішення про призначення відповідного судді на посаду, яке набирає чинності з моменту його прийняття. Таке рішення повинне прийматись на засіданні ВРП у пленарному складі в порядку, передбаченому для прийняття рішення щодо кандидата на посаду судді (стаття 37 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» [4]).

Щодо порядку звільнення судді з посади, то положеннями статті 126 Основного Закону (в редакції від 02.03.2014 р.) [9] було закріплене правило, що суддя звільняється з посади органом, що його обрав або призначив, відтак у певних випадках такими повноваженнями володів Президент України (стаття 3 Закону України «Про Вищу раду юстиції» [10]). На сьогодні подібна взаємодія ВРП і Президента України усунута, адже

в силу приписів статті 131 Основного Закону [1] ВРП ухвалює рішення про звільнення судді з посади самостійно. На необхідності внесення відповідних змін неодноразово наголошувала Венеціанська Комісія, яка у своїх висновках (CDL-PI(2015)016 та CDL-AD(2015)027) рекомендувала, щоб «Президент не брав участі у процесі звільнення суддів з посади» [8]. Відповідно до європейських стандартів «після призначення суддів будь-які зв'язки між суддею та політичними органами мають бути розірвані; у законодавчій та виконавчій владі не має бути жодної можливості для втручання, навіть якщо воно є суто символічним. Для посилення довіри, що є необхідністю в демократичному суспільстві, суди повинні не лише бути незалежними, але й виглядати незалежними» [11, 12]. З огляду на викладене Венеціанська Комісія позитивно оцінила зазначену новелу.

Крім того, відповідно до змін, запроваджених судовою реформою 2016 року, до повноважень ВРП віднесено вирішення питань тимчасового відсторонення судді від здійснення правосуддя та переведення його з одного суду до іншого. Як вбачається з нормативних положень, передбачених Законом України від 21.12.2016 р. № 1798-VIII [4], ВККСУ уповноважена направляти подання до ВРП про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя при проведенні кваліфікаційного оцінювання (стаття 66). Варто наголосити, що до прийняття нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [5] такої можливості відсторонення судді від посади на період проведення кваліфікаційного оцінювання не передбачалось. Запровадження подібної новели покликане гарантувати належну якість відправлення правосуддя та встановлення справедливих і законних рішень, адже кваліфікаційне оцінювання судді проводиться з метою підтвердження його здатності належним чином здійснювати правосуддя у відповідному

суді. З огляду на те, що за результатами проведення відповідного кваліфікаційного оцінювання може бути встановлено недостатній рівень кваліфікації судді та прийнято рішення про його звільнення, заходи щодо його відсторонення від здійснення правосуддя на час проведення перевірки вважаємо доцільними та обґрунтованими.

Згідно зі статтею 70 Закону від 21.12.2016 р. № 1798-VIII [4], вирішуючи питання переведення судді з одного суду до іншого, ВРП взаємодіє із ВККСУ та Державною судовою адміністрацією України (далі – ДСА) залежно від підстави переведення. Незважаючи на те, що ВРП у більшості випадків не вправі самотійно ініціювати розгляд питання щодо переведення судді до іншого суду, окрім як у порядку дисциплінарного стягнення, вона приймає остаточне рішення щодо даного питання, що узгоджується з її призначенням як незалежного органу, відповідального за формування професійного корпусу суддів і слугує гарантією незалежності судів.

Здійснюючи профілактичну діяльність, ВРП взаємодіє з Генеральним прокурором України та його заступниками. Так, у результаті проведення судової реформи 2016 року законодавець на нормативному рівні закріпив виключно за ВРП повноваження щодо вирішення питання про надання згоди на затримання судді, тримання його під вартою та домашній арешт, а також щодо тимчасового відсторонення судді від здійснення правосуддя у зв'язку з притягненням до кримінальної відповідальності (стаття 131 Конституції України [1]). Процедура реалізації зазначених повноважень на законодавчому рівні розкрито у спеціальному законі – Законі України «Про Вищу раду правосуддя» (від 21.12.2016 р. № 1798-VIII [4]).

Так, положеннями зазначеного Закону України [4] передбачено, що питання щодо забезпечення притягнення суддів до кримінальної відповідальності ВРП буде розглядати на підставі вмотивованого подання або клопотання Генерального

прокурора України або його заступника (стаття 58). Раніше Законом України «Про судоустрій і статус суддів» [7] від 07.07.2010 р. зазначені повноваження було віднесено до компетенції ВККСУ (стаття 49 зазначеного Закону). Своєю чергою, згоду на затримання судді або обрання стосовно нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою чи домашнього арешту надавала Верховна Рада України (стаття 49 зазначеного Закону).

Зміни, запроваджені судовою реформою 2016 року, покликані унеможливити вплив політичних органів на процедуру притягнення суддів до кримінальної відповідальності, що вважаємо позитивним кроком у запровадженні міжнародних стандартів судочинства. Разом з тим процедура, передбачена цим Законом, містить суттєвий недолік. Так, за змістом частини другої статті 126 Конституції України суддю не може бути затримано або утримувано під вартою чи арештом до винесення обвинувального вироку судом без згоди ВРП, за винятком затримання судді під час або відразу ж після вчинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину. Наведене нормативне правило одразу було піддане неоднозначному тлумаченню. Так, деякі правники сприймають дану норму буквально, стверджуючи, що законодавець передбачив виняток із загального правила про обов'язковість отримання згоди ВРП для здійснення відповідних процесуальних дій. Натомість, ВРП, застосувавши розширювальне тлумачення, ухвалила та опублікувала публічне звернення від 17.01.2017 р. про те, що «застосування до судді запобіжного заходу у виді утримання під вартою чи домашнього арешту, зокрема і в тих випадках, коли суддю затримано під час або відразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину, до винесення обвинувального вироку судом без згоди ВРП є грубим порушенням конституційних гарантій недоторканності судді». З огляду на вищевикладене, вважаємо за необхідне детальніше виписати про-

цедуру затримання, тримання під вартою та домашнього арешту судді з тим, щоб унеможливити подвійне тлумачення та забезпечити належне правозастосування нормативних приписів Основного Закону (що буде предметом окремого науково дослідження).

У сфері інформаційного забезпечення діяльності Вищої ради правосуддя, остання взаємодіє з іншими суб'єктами права. Так, положеннями статті 31 Закону від 21.12.2016 р. № 1798-VIII [4] ВРП має право витребувати та одержувати на запити необхідну інформацію та документи від суддів, органів суддівського самоврядування, інших органів та установ у системі правосуддя, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, юридичних осіб. Більше того, статтею 28 цього Закону [4] розширено зазначений перелік осіб громадянами та їх об'єднаннями. Також, відповідно до частини третьої статті 3 Закону від 21.12.2016 р. № 1798-VIII ВРП може залучати для виконання допоміжних і консультативних функцій органи суддівського самоврядування, установи та організації, суддів, суддів у відставці, адвокатів, прокурорів та інших спеціалістів за їхньою згодою на громадських засадах.

З огляду на зазначені положення можна зробити висновок про те, що за задумом законодавця ВРП повинна бути органом, який матиме можливість взаємодіяти з усіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами організаціями незалежно від форми власності та будь-якими іншими фахівцями в обсягах, необхідних для виконання повноважень щодо забезпечення незалежності судової гілки влади, що, безперечно, є позитивним кроком судової реформи.

Щодо взаємодії Вищої ради правосуддя з іншими суб'єктами права у сфері її інформаційного забезпечення варто зазначити таке. Із прийняттям нової редакції статті 131 Основного Закону [1] ВРП уповноважено вживати заходів щодо

забезпечення незалежності суддів. Змістовне навантаження даного повноваження розкрито у спеціальному Законі України від 21.12.2016 р. № 1798-VIII [4], до змісту якого включено положення про можливість ВРП звертатись до суб'єктів законодавчої ініціативи, органів, які уповноважені приймати правові акти, із пропозиціями щодо забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя (пункт 5 частини першої статті 73 [4]). Тлумачення зазначених положень дає змогу стверджувати про розширення взаємодії ВРП із парламентом, зокрема, у порівнянні із ВРЮ, що сприятиме кращому інформаційному забезпеченню діяльності ВРП і надасть змогу впливати певним чином на процес нормотворення.

Разом з тим процедура реалізації зазначених повноважень залишилась детально не регламентованою законодавством України. Тому, ВРП спробувала усунути дану законодавчу прогалину шляхом деталізації порядку розгляду цього питання у Регламенті Вищої ради правосуддя [13]). Незважаючи на це, процедури взаємодії ВРП із законодавчою гілкою влади щодо звернення з пропозиціями про забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя залишились неврегульованими, не конкретизовано в якій саме формі направляються такі пропозиції, не встановлено чітких строків їх розгляду парламентом, більше того не передбачено жодних наслідків затягування розгляду таких пропозицій та відсутності відповіді, що негативно позначиться на взаємодії ВРП та ВРУ.

Зазначена проблема може бути вирішена двома шляхами. По-перше, можна детально виписати всю процедуру такого звернення ВРП з пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи щодо забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя. По-друге, можна наділити ВРП правом законодавчої ініціативи щодо відповідної сфери правовідносин.

У рамках розгляду питання фінансового забезпечення ВРП варто дослідити

взаємодію останньої з Кабінетом Міністрів України (далі – КМУ). Так, згідно з частиною першою статті 32 Бюджетного кодексу України КМУ розробляє проект закону про Державний бюджет України. Своєю чергою, головні розпорядники бюджетних коштів забезпечують складання бюджетних запитів для подання Міністерству фінансів України відповідно до чинного законодавства України (частина перша статті 35 Бюджетного кодексу України [14]). Приписами пункту 3 частини третьої статті 148 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 р. [5] встановлено, що ВРП є головним розпорядником коштів Державного бюджету України щодо фінансового забезпечення її діяльності. Відтак комплексне тлумачення зазначених норм дає змогу дійти висновку про те, що ВРП як головний розпорядник коштів бере участь у формуванні проекту закону про Державний бюджет України.

Крім того, відповідно до оновленої статті 130 Конституції України [1] у Державному бюджеті України окремо визначаються видатки на утримання судів з урахуванням пропозицій ВРП. Разом з тим, як слушно зауважило Головне науково-експертне управління Верховної Ради України, процедура реалізації цього конституційного повноваження не зна-

йшла закріплення у жодному із законопроектів «Про Вищу раду правосуддя» [4]. Враховуючи те, що форма та межі участі ВРП у визначенні видатків Державного бюджету України на утримання судів, органів та установ системи правосуддя не визначені, це може становити загрозу для «слабких» судів і власне потенційну фінансову залежність судів від Ради [15].

У межах міжнародного співробітництва ВРП взаємодіє з іноземними закладами, установами та організаціями з питань правосуддя, може бути членом відповідних міжнародних асоціацій (частина друга статті 3 Закону України від 21.12.2016 р. № 1798-VIII [4]).

З огляду на вищевикладене, можна зробити висновок, що розширення повноважень ВРП призвело до поглиблення її взаємодії з іншими органами влади, зокрема, Верховною Радою України, Президентом України, Генеральним прокурором України, органами суддівського самоврядування тощо, що, своєю чергою, закріпило позиції даного органу в системі стримувань і противаг. Загалом новели положень Основного Закону оцінюються позитивно як науковцями, так і міжнародними експертами, проте деякі з них потребують подальшого наукового дослідження та вдосконалення в ході законотворчого процесу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституція України [Електронний ресурс]: Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР (в ред. від 30 верес. 2016 р.). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>.
2. Веремко В. Як «дорожня карта» ляже [Електронний ресурс] / Вілен Веремко. – Режим доступу: http://zib.com.ua/ru/125504-zakonoproekt_o_vissheh_sovete_pravosudiya_dorabativali_v_pos.html.
3. Рішення Конституційного Суду України від 01 квіт. 2008 р. № 4-рп/2008 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v004p710-08/page>.
4. Про Вищу раду правосуддя [Електронний ресурс]: Закон України від 21 груд. 2016 р. № 1798-VIII. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1798-19>.
5. Про судоустрій і статус суддів [Електронний ресурс]: Закон України від 02 черв. 2016 р. № 1402-VIII. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>.
6. Про судоустрій України [Електронний ресурс]: Закон України від 07 лют. 2002 р. № 3018-III. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3018-14>.
7. Про судоустрій і статус суддів України [Електронний ресурс]: Закон України від 07 лип. 2010 р. № 2453-VI. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2453-17>.
8. Висновок Венеціанської комісії від 04.09.2015 CDL-AD(2015)027 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/229b826c8ac787dec2257d87004987c3/\\$FILE/Висновок_Венеціанської_комісії_CDЛ-AD\(2015\)027.pdf](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/7864c99c46598282c2257b4c0037c014/229b826c8ac787dec2257d87004987c3/$FILE/Висновок_Венеціанської_комісії_CDЛ-AD(2015)027.pdf).

9. Конституція України [Електронний ресурс]: Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР (в ред. від 02 берез. 2014 р.). – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр/ed20140302>.
10. Про Вищу раду юстиції [Електронний ресурс]: Закон України від 15 січ. 1998 р. № 22/98-ВР. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/22/98-вр/print1443118640053327>.
11. Проміжний Висновок Венеціанської комісії від 24 лип. 2015 р. CDL-PI(2015)016 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-PI\(2015\)016-e](http://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL-PI(2015)016-e).
12. Рішення ЄСПЛ «П'єрсак проти Бельгії» від 01 жовт. 1982 р. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://european-court.eu/resheniya-evropejskogo-suda-na-russkom-yazyke/persak-protiv-belgii-postanovlenie-evropejskogo-suda/>.
13. Регламент Вищої ради правосуддя [Електронний ресурс]: Рішення від 24 січ. 2017 р. № 52/0/15–17. – Режим доступу: http://www.vru.gov.ua/legislative_acts/28.
14. Бюджетний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 08 лип. 2010 р. № 2456-VI. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
15. *Мартиненко А.* Вища Зрада Правосуддя [Електронний ресурс] / А. Мартиненко, Р. Кравець. – Режим доступу: <http://jurliga.ligazakon.ua/news/2017/1/10/154881.htm>.

Kostkina J. Interaction of the High council of justice with state authorities, judiciary self-governmental bodies and other law entities

The article deals with the issues of interaction of the High council of justice with other state authorities, judiciary self-governmental bodies and other law entities. The author of the article emphasizes two classifications of such interaction due to the various criteria such as subject and functionality of the interaction.

The article gives a review of regulation of these issues by previous version of the Constitution of Ukraine and previous version of the law «On the High council of justice» and compares it with the new versions of such laws.

The article shows the peculiarities of the interaction between High council of justice and President of Ukraine, Verkhovna Rada of Ukraine, Cabinet of Ministers of Ukraine, High qualification commission of judges of Ukraine, international organizations, judiciary self-governmental bodies, private individuals and different types of legal bodies.

The author underlines some problems with the new legal regulations and suggests a new approach to the solution of them, offers amendment to the current regulation.

Стаття надійшла до редакції журналу 16.12.2016 р.